

som man ved, hvad er, og som ikke gør den paagældende Skade, allermindst naar man bliver staaende ved de 27 Slag. Saa har man desuden Forskrifterne om, hvordan Redskabet skal være, og behøver blot at føje nogle nærmere Bestemmelser til med Hensyn til Slagenes Antal.

I øvrigt skal jeg bemærke, at der er ikke ganske faa Ukorrektheder i Lovforslaget. Det ærede 2det kongevalgte Medlem har omtalt, hvad jeg kunde have at bemærke med Hensyn til § 1, men der er flere Bestemmelser i Lovforslaget, som forekomme mig mindre heldige. Der er nu for det første en ganske mærkelig Bestemmelse i § 4. Jeg synes ikke om denne Paragraf i det hele taget. Jeg tror ikke, den vil komme til at virke gavnligt i nogen Retning. Jeg tænker paa Bestemmelsen om, at man under visse Omstændigheder kan give en Person Tilhold til Retsprotokollen om; at han faar Straf, hvis han viser sig beruset. Der føjes saa til, at et saadant Paalæg ikke maa offentliggøres. Men saa staar der dog i Slutningen, at den næringsdrivende, der med Kundskab om et saadant Paalæg udsænker spirituøse Drikke til en saadan Person, straffes for ulovligt Næringsbrug. Men naar Tilholdet ikke maa offentliggøres og det skal holdes hemmeligt, hvorfor saa give en saadan Bestemmelse; vilde man give den, maatte den jo gælde alle og enhver, som alligevel har listet sig til at faa Kundskab derom.

Med Hensyn til § 5 og § 7 er jeg i det væsentlige enig med de Udtalelser, vi hørte fra det ærede 2det kongevalgte Medlem. Jeg kunde ønske medtaget Løsgængere og Betlere blandt dem, der kunne sendes til Forsørgelseskommunen, og jeg skal føje til, at jeg ogsaa kunde ønske medtaget saadanne Personer, som væsentligst søge deres Erhverv ved Tyveri og Plattenslageri. Der er den Ulempe ved disse Personer, at de naturligst søge til København og de større Købstæder, fordi det er de Steder, hvor de bedst kunne ernære sig paa den Maade, de ønsker. Det vilde sikkert være gavnligt, om de kunde sendes hjem til deres Forsørgelseskommune, hvor de vilde være under et mere aarvaagent Tilsyn.

Jeg kunde endnu have adskilligt at bemærke, men vi have jo i Forvejen faaet en Advis om, at vi helst skulle være færdige med dette Lovforslag i Løbet af 8—10 Dage, og skal dette kunne naas, maa vi ikke blot afkorte Forhandlingerne i det

Udvalg, jeg haaber, Loven maa blive henvist til, men først og fremmest Forhandlingerne her i Salen. Jeg skal dog tilføje nogle ganske enkelte Bemærkninger. Saaledes kunde jeg i 2det Kapitel under de almindelige Bestemmelser ønske, at man vilde optage en Bestemmelse om, at Bøders Afsoning ikke kan foregaa ved Fængsel paa Vand og Brød. Det er nemlig en sikker Erfaring, at Bøller og den Slags Folk, der dømmes til Bøder, og som fordi de ikke kunne betale, afsone dem, altid vælge Fængsel paa Vand og Brød, og det selv om det bliver en meget strengere Afsoning. De vælge f. Eks. hellere 2 Dages Fængsel paa Vand og Brød til Afsoning — hvilket er Minimum for en lille Bøde — end de indlade sig paa at tage 3—4 Dages simpelt Fængsel. Det viser, at Straffens Langvarighed virker mere paa dem end den magre Kost. — Der findes i § 9 den Bestemmelse: „Indrettes en Tvangsarbejdsanstalt eller en særlig Afdeling af en saadan alene for Voldsforbrydere osv.“ Jeg vilde meget ønske, at vi maatte komme dertil, at vi kunde faa oprettet Tvangsarbejdsanstalter for den Slags Fyre, som man ikke paa anden Maade kan holde til Tugt og Orden. Det vilde være hensigtsmæssigt; for det første, fordi man derved vilde opnaa Sikkerhed for, at vedkommende Forbrydere fik den samme Behandling. Hvor man bruger flere forskellige Tvangsarbejdsanstalter til at internere dem i, gaar det let saaledes, at et Sted faa de een Behandling, og andre Steder en anden, men de trænge sikkert til at komme under en systematisk Paavirkning i de Strafanstalter, de inddømmes i. Jeg vilde derfor ønske, at det maatte lykkes os at faa oprettet en saadan særlig Anstalt.

Med Hensyn til betingede Straffedomme skal jeg endnu gøre en Bemærkning. Jeg er ikke ganske klar over Rigtigheden af at indføre betingede Straffedomme, og lige saa lidt over Rigtigheden af betinget Benaadning. Naar der skal træffes Foranstaltninger af den Slags, forekommer det mig, at der er nok saa meget der taler for at vedtage en Bestemmelse om, at naar Undersøgelsen af en Sag er ført fuldstændig til Ende, naar den er førdig til Paadømmelse, kan Amtmanden eller Politidirektøren efter Indstilling af vedkommende Dommer bestemme, at Dom ikke skal afsiges, før Vedkommende igen forser sig; men naar han forser sig endnu en Gang, skal han dømmes baade for dette og det ny, han har begaaet. Det